

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΜΟΡΓΚΑΝ

Γνωρίζετε, βέβαια, τὸν διάσημο Ἀμερικανὸν δισεκατομμυριόχο Μόργκαν. Ὁ Μόργκαν, λοιπὸν, ὁ ὁποῖος δὲν ἤξερε τί νὰ κἀμὴ τὰ τόσα χρήματα πού καὶ πῶς νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του, ἦταν μανιώδης συλλέκτης ἔργων τέχνης. Ἀγοράζε, ἀγόραζε, πληρώνοντας ἀβρότητα, διάφορα κειμήλια τέχνης, κἀθε ἐποχῆς καὶ σχολῆς. Ὅλα ὅμως τὰ ἔργα πού ἀγόραζε δὲν ἦσαν γνήσια, γιὰτὸ ὁ Ἀμερικανὸς ζυλιότητος δὲν καταλάβαινε καὶ πολλὰ πράγματα ἀπὸ τέχνη, κ' ἔτσι, πολλές φορές, τὴν πάβαινε. Ἴδου ἓνα ἀπὸ τὰ νοστιμώτερα παθήματά του :

Ἐκεῖνος εἶχε πάει κάποτε στὴν Φλωρεντία κ' ἐθεώρησε τὸν ἐαυτὸ του ἑξαιρετικὰ εὐτυχεῖ, γιὰτι, μὲ λίγα σχετικῶς χρήματα—μερικεὶς δεκάδες χιλιάδες φράγκα—μπόρεσε νὰ ἀγοράσῃ ἓνα πίνακα τοῦ Φλωρεντινοῦ ζωγράφου τοῦ 15ου αἰῶνος Μπεντόστο Γκοτσόλι. Ὁ πίνακας παρίστανε ἓναν νερόμυλο, καὶ ὁ Μόργκαν εἶχε ἀκούσει νὰ λένε γι' αὐτὸν πὸς ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα αὐτοῦ τοῦ ζωγράφου.

Δὲν πέρασαν ὅμως πολλές μέρες καὶ ὁ Ἀμερικανὸς Κροῖσος δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς σοβαροῦ κριτοῦ. Ὁ κριτὸς αὐτὸς τοῦ παρουσιάστηκε ὡς συλλέκτης πινάκων καὶ προσεφέρθη τὸν τοῦ πωλῆσι ἓνα ἔκτιστο, καθὼς εἶπε, ἕνα ζωγραφικὸς τοῦ 15ου αἰῶνος.

—Ποῦ ἔργο μοῖ προσφέρετε, κίριε ; ρώτησε ὁ Μόργκαν.
—Τὸν νερόμυλο τοῦ Γκοτσόλι, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Φαντάζεσθε τὴν ἐκπλήξι τοῦ Μόργκαν, μὲλις ἀκούσε αὐτὰ τὰ λόγια.

—Ἦ μὲ γέλασαν, ἢ θέλετε νὰ μὲ γέλασετε, εἶπε στὸν ἐπισκέπτη του. Δὲν εἶνε βέβαια δυνατὸν νὰ ἰταῖχων δύο γνήσιοι νερόμυλοι τοῦ Γκοτσόλι !

Καὶ ἐτοιμαζόμενος νὰ κατεβάσῃ τὸν πίνακα πού εἶχε ἀγοράσει, γιὰ νὰ κἀμὴ τὴν σύγκρισιν μὲ ἐκεῖνον πού τοῦ πρόσφερε ὁ ἐπισκέπτης του.

—Περὶτὸ, κίριε Μόργκαν, περιτὰ... τὸ εἶπε τότε ἐκεῖνος, πού εἶχε οἶψε ἐντονωμαζῶν μὰ ματιὰ στὸν πρῶτον πίνακα. Πρόσφασε ὁ ἄλλος καὶ οἶσε γέλασε !..

Καὶ ἔφυγε, βγάζοντας ἓναν κωχασμό, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ ἀντηχοῦσε στὰ αὐτιά τοῦ Μόργκαν μέχρι τὴν τελευταία στιγμὴν του...

ΡΩΔΟΦΥΛΛΑ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

—Ὅσο περισσότερο σκέπτομαι, τόσο περισσότερο βρισκω ὅτι ἡ εὐτυχία εἶνε ἡ καλὴ καρδιά. ***

—Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς ῥάκος, ἡθικὸς καὶ πνευματικὸς, γιὰ νὰ παραδεχθῆ ὅτι ὁ πόλεμος εἶνε μὴ ἀναποτρεπτὴ ἀνάγκη γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. ***

—Ἦ φύσις δὲν ἀναγνωρίζει ἀνάστασιν καὶ καταμύεται κἀθε ἀδράνεια. ***

—Δὲν ἀξίζει τίποτε ἓνας ἄνθρωπος πού δὲν ξερεῖ τὴν ἀξίαν τοῦ χρόνου. ***

νεκρὸ ἢ ζωντανό, στὴν Παλαιστίνη. Καὶ ἐξέκρινον μόνος του γιὰ τὰ βονὰ, στὰ ὁποῖα ἔμαθε ὅτι εἶχε καταφύγει ὁ ἀρχιλιπῆς, ἀποφασισμένος ν' ἀνακαλύψῃ μὲ κἀθε μεσο τὸ λημερὶ τοῦ καταδικωμένου.

Τέλος, ὄστερα ἀπὸ πολλές ἀναζητήσεις, ὁ Γκαβὲλ κατόρθωσε νὰ ξετριπασθῆ τὸ λησάραχο, ὁ ὁποῖος ξεκοραζότανε ἐξολομῶνος στὸν ἴσκιό μιᾶς χουμαδιάς. Ὁ ἀρχιστρατὴς τράβηξε ἀμέσως τὸ πιστόλι του. Τὴν ἴδιαν κίνησιν ἔκανε, φυσικὰ, καὶ ὁ Ἄμποῦ-Τζιλντα. Καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἦσαν περιφρημὸι σκοπεύοντες. Καμμίαν σφαῖρα τοὺς δὲν πῆγε χαμένη. Τὸ πιθανώτερο, λοιπὸν, ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ πέσουν καὶ οἱ δύο μαζί νεκροί...

Ὁ δὺ ἀντίπαλοι πυροδότησαν ταυτοχρόνως. Καὶ τότε συνέβη κἀτι τὸ καταληκτικόν, κἀτι τὸ ἀφάνταστο : Ἦ σφαῖρες τοὺς συναντήθηκαν στὸν ἀέρα, συνεκρούσθησαν κ' ἔσπασαν κ' ἦ δὺ ἴσκι... Ὁ Ἄμποῦ-Τζιλντα θεώρησε τὸ γεγονός ἀπὸ ὡς εἰδοποίησι τοῦ Ἄλλου, ὅτι ὁ ἀρχιστρατὴς ἔπρεπε νὰ γίνῃ φίλος του καὶ τοῦ ἄλλου πῶτος τὸ χεῖρ... Κι' ὁ Γκαβὲλ, πιστεύοντας καὶ αὐτὸς ὅτι μονάχα μὲ τὴν ἐπέμβασι τοῦ Μουῦσος θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἐκεῖνο τὸ θαῖμα, ἔβασε στὴν ἀγκαλίαν τοῦ ἀρχιλιπῆ, τὸν ἀποκάλεσε ἀδελφὸ του καὶ τοῦ ὀρκιστηκε αἰώνια φιλία ! Καὶ ἀπὸ τότε ἔγινε ὁ πῶ ἀφοσιωμένος φίλος τοῦ Ἄμποῦ-Τζιλντα...

Τὸ ἀνέκδοτο αὐτὸ — τὸ ὁποῖο, ἐπαναλαμβάνομαι, τὸ μεταφράζομαι ἀπὸ μιᾶ Ἀγγλικῆς ἐφημερίδας — καὶ ἂν δὲν εἶνε ἀληθινόν, ἔχει τοὐλάχιστον τὸ προτέγημα νὰ διηγηθῆ μὲ λογικὴ ἐξήγησι τῆς παράξενης φιλίας, πού συνδέει σήμερα ἓναν ἀρχιστρατὴ μ' ἓναν ἀρχιλιπῆ...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΑΠΟΥΛΟΧΑΡΤΑ

—Ὅταν ἀνεκαλύφθησαν τὰ χαρτὰ τῆς τράπουλας, ἄλλος ὁ κόσμος ἔβασε μὲ τὰ μούτρα στὴν χαρτοπαιξίαν. Ἦ Κυβερνήσεις τῶν κρατῶν τότε ἔλασαν αὐστηρά μέτρα καὶ ὁ Πάπας διάταξε τοὺς ἱεροκήρυκες νὰ καυτηριάζουν ἀπὸ τὸ ἀμύθηον τὸν ἐκκλησιαστὴν τὴν χαρτοπαιξίαν.

—Ἦνας ἱεροκήρυξ μὲ μὲ Κυριακὴ ἀνέβηκε στὸν ἀμῶνα καὶ ἀπήγγειλεν ἓνα σφοδρότατο κατηγορητήριον ἐναντίον τῶν χαρτοπακτῶν, φοβερίζοντας τοὺς μὲ τὸ πῦρ τῆς Κολάσεως.

Στὸ πῶ ἐνδιαφέρον ὅμως σημεῖο τοῦ λόγου, ὅταν ὁ ἱεροκήρυξ χειρονομῶσε μὲ ζωπρότητα, ἀξάφανα μὴ τράπουλα ἐξεφύγεν ἀπὸ τὸ φαρδωμανικὸ τοῦ ράσου του καὶ τὰ τραπουλόχαρτα ἔπεσαν κάτω βροχή, ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τοῦ εὐλαβοῦς ἐκκλησιασματοῦς!...

Τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ ἐπρόκαλεσε κατάπληξι. Οἱ πιστοὶ τὰ ἔχασαν στὴν ἀρχὴ καὶ σιγά-σιγά ἄρχισαν νὰ κρυφογελᾶνε.

Τὴ τὴν ἤθελε τὴν τράπουλα στὸ μανίκι ὁ ἱεροκήρυξ; Ἀσφαλῶς αὐτὸς πού ἀπειλοῦσε τοὺς χαρτοπαιζόντας μὲ τὴς φλόγες τῆς Κολάσεως, εἶχε περάσει τὴν νύχταν τοῦ στὸ χαρτοπαίγνιο!... Τὸσο δὲ θά ἦταν μανιώδης φίλος τῆς τράπουλας, ὡστε τὴν ἔσπερνε καὶ στὸ μανίκι τοῦ ἀκόμα καὶ μέσα στὴν ἐκκλησίαν!

Ὁ ἱεροκήρυξ στὴν ἀρχὴ τάχασε, μὰ ἀμέσως ἔβηκε τρόπονα κολᾶσθ τὸ πράγμα.

Ἀπεναντι τοῦ ἀμῶνος στεκόταν ἓνα παιδάκι.

—Παιδί μου, τοῦ λέγει ὁ ἱεροκήρυξ, μὲ φωνὴ πού δὲν εἶδεινε καμμίαν ταραχὴν, γιὰ πᾶρε ἀπὸ χάμω αὐτὸ ἐκεῖ τὸ χαρτί...

Καὶ τοῦδεῖξε ἓνα ἀπὸ τὰ τραπουλόχαρτα, πού ἦταν πεσιμένο μπροστὰ του. Τὸ παιδί ἔσκυψε καὶ τὸ πήρε.

—Τὴ χαρτὴ εἶνε; ρώτησεν ὁ ἱεροκήρυξ.

—Βασεῖς μπαστοῦνι, ἀπάντησε τὸ παιδί.

—Γιὰ πᾶρε καὶ τὸ ἄλλο πού ἔχει πέσει πάρα-πέρα...

Τὸ παιδί ἔσκυψε κ' ἔπῃρε καὶ τὸ ἄλλο χαρτί.

—Αὐτὸ τί χαρτὴ εἶνε;

—Ἐφτά σπαθί! ἀπάντησε τὸ παιδί.

—Ἴδου! ἐκραύασσε τότε μὲ φοβερὴ φωνὴ ὁ ἱεροκήρυξ. Πατέρες καὶ μητέρες, καμαρῶστε τὰ παιδιὰ σας! Τὸ παιδάκι αὐτὸ, ἂν τὸ ρωτήσετε πόσοι ἦσαν οἱ προσήτες, ἢ ποιὸν εἶχε πατέρα ἢ Παναγίαν, δὲν θά ξέρη τί ν' ἀπατήσῃ. Γὰ γράμματά του ἀλφαβῆτου δὲν τάμαθεν ἀκόμα κ' ὅμως ξερεῖ ἀπόξω κ' ἀνακατατὰ ὅλα τὰ χαρτὰ τῆς τράπουλας!...

Καὶ ἐξομῆσε τὸ πῶριον κατηγορητήριόν του ἐναντίον τῆς χαρτοπαιξίας, μὲ πῦρ καὶ μανίαν.

Οἱ πιστοὶ τὸν ἀκούαν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Τὴ νὰ ποῦνε οἱ ἄθρωποι;

Ἦ δικαιολογία ἦταν πρῶτης τάξεως.

—Γι' αὐτὸ κουβάλησα δῶ-πέρα τὴν τράπουλα, συνέχισε ὁ παμπόνηρος ἱεροκήρυξ. Γι' αὐτὸ τὴν σκέρψισα ξαφνικὰ μπροστὰ σας. Πᾶπτε λοιπὸν νὰ χαρτοπαιζέτε, γιὰ νὰ μὴ καταδικασθῆτε ἀπὸ τὸν Κύριον εἰς αἰώνιαν Κόλασιν, ἀμῆν!...

Κατόπι ὁ ἱεροκήρυξ μάζεψε τὴν «καταραμένην» τράπουλα κ' ἔφυγε. Καὶ τὸ ἴδιο θράβυ ἐνέυχθηκε χαρτοπαιζόντας κ' ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ὄργη τοῦ Κυρίου καὶ τὴς φλόγες τῆς Κολάσεως...

Ἡ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

—Ὅστε χάσατε τὸ θεῖο σας;
—Ναί, τὴν περασμένην ἑβδομάδα.
—Τὰ συλλυπητήρια μου. Ὁ θάνατός του εἶνε μὴ ἀνεπανόρθωτη ἀπώλεια γιὰ σᾶς.
—Βέβαια!... Μ' ἀπεκλήρωσε!...

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσι τοῦ ἔργου:
Ὁ φίλος.—Αὐτὸς ὁ τύπος τοῦ κακούργου, πού ἔχεις στὸ δράμα σου, εἶνε ἀριστουργηματικὸς. Ἀπὸ πῶρ τὸν χαρακτήρα του;
Ὁ συγγραφεὺς.—Φαντάσθηκα ἓναν ἄθρωπο, πού νὰ ἔχη ὅλες τὴς κακίες, πού μὴ ἀποδίδει ἢ γυναικὰ μου ὅταν θυμάνει!...

Τὰ τραπουλόχαρτα ἔπεσαν κάτω βροχή...

